

Észrevétlenül

TDK dolgozat

Schneider Esztella

III. éves építészmérnök hallgató

Konzulens:

Benkő Melinda PhD

Budapesti Műszaki Egyetem
Urbanisztikai tanszék
Városépítőművészeti szekció

2012

"A dolgozat bemutatását a TÁMOP - 4.2.2.B-10/1--2010-0009 "Új tehetséggondozó programok és kutatások a Műegyetem tudományos műhelyeiben" című program támogatta."

Észrevétlenül

Tudjátok milyen az, amikor mindennap ugyanazokat a dolgokat csináljátok? Nincs időtök semmire, mert vannak feladataitok, amiket végre kell hajtaniotok, így nem is érdekel titeket már semmi más az alváson és a célotok elérésén kívül? Persze, hogy tudjátok, hiszen mind ugyanabban a cipőben járunk. Viszont nem vesztek észre valami nagyon fontosat. Egy fontos dolgot, amit én sem vettem észre.

Már jó pár éve, hogy vidékről Budapestre jöttem tanulni. Nem érdekelt senki és semmi, sem a kapcsolatépítés, sem a város, sem a környezetem, csak az, hogy a legjobb lehetőségekkel teli helyre jöhessek tanulni, és hogy kielégíthessem tudásvágyam. Minden szabadidőmet az iskolán kívül a tanulásnak szenteltem. Csak az iskolába vezető utat ismertem, és ha tehettem, akkor a buszon is tanultam, hogy addig se pazaroljam felesleges dolgokkal az időmet, mint például az ablakon kifelé bambulás. A tanulás nem fárasztott, sőt inkább valami megnyugvást adott a tudat, hogy a kérdéseimre választ kaphatok, talán még több és kielégítőbb választ, mint ahogy korábban. Budapest városáról nem tudtam sok mindent, csak annyit, amennyit az iskolában tanultam róla, de valamiért többet nem is akartam tudni, mert az én fejemben kialakult kép Budapestről egy szürke világ volt. Egy unalmas, szürke világ, amelyről bár sokan azt hiszik a tömeg miatt, hogy életteli, a szememben nem volt az. Én ugyanolyan elfoglalt, rohanó embereket láttam, mint amilyen én is voltam. Mindenki csak önmagával van elfoglalva, én is. Így gondoltam egészen addig a bizonyos napig.

Évekkel ezelőtt történt. Szokás szerint lekötött a tanulás, de egy valamit nem tudtam észrevenni. A padtársammal még soha nem találkoztam. Még az évnyitón sem jelent meg. Az osztályfőnök megkért, hogy vigyem el neki a tananyagot, mert nagyon le fog maradni. Nem volt mit tenni, nem akartam megbízhatatlannak tűnni, csak azért, mert nem ismerem Budapestet, így elvállaltam. Sajnos, mint kiderült nem éppen arrafele lakott, amerre én hazajártam. Sőt, az iskolától teljesen másik irányba kellett elindulnom. Nem kellett átkelnem a Dunán, hanem a partja mentén utaztam a villamoson. Tömeg volt szokás szerint, de most nem tudtam tanulni, mivel nem a megszokott útvonalon utaztam. Máris kezdtem megbánni, hogy elvállaltam ezt a házi szállítást. Megálló. Megérkeztem. Leszálltam és körülnéztem. Elegáns környék, de továbbra sem volt ismerős semmi. Elindultam egy irányba, ahol a padtársam utcáját sejtettem. Szűk kis utca volt. Bal oldalt szokásos, rossz állapotú lakóépületek helyezkedtek el, jobb oldalt autók parkoltak. Az autók mögött támfal. A támfalon túl... egy park lenne? Fák hajoltak az útra. Ismerősnek tündek, bizonyára az otthonom hangulatát érezhettem csak bennük. Hirtelen megtorpantam. Mi ez? A szürkesség között egy színes folt. Lehetséges ez? Jobb oldalt a támfalon egy szűk kis furcsa kapu jelent meg. A kapu mögött egy felfelé vezető lépcső. A lépcső fölé fák hajoltak. A kapu mögöl különös vibrálást éreztem. Talán mágiának nevezném, ha lenne ilyesmi. Mosolyogtam. Ugyan már! Ilyesmi nem létezik. Biztos nem aludtam sokat. Elindultam tovább az utcán, mikor

- Te is olyan vagy, mint a többi, igaz?- mondta egy mély férfihang. Hátrafordultam. Senkit nem láttam, aki szólhatott volna.

- Tényleg olyan vagy! – szolt ismét kissé ironikus hangon. Mikor megláttam a hang forrását, leesett az állam. Hogy nem vettem észre az előbb? A hang forrása a kapu szélére graffitizett férfi arca volt. Kicsit úgy nézett ki, mintha egy óriás arca lenne. De hogy szólhatott volna hozzám? Jaj, miket nem képzelek itt!

- Van szemed, de nem látsz! – mondta. Most már biztos voltam benne, hogy megőrültem.

- Hogy érted ezt? – kérdeztem.

- Inkább járj utána magad! – mondta, közben szemével a kapura intett, jelezve, hogy átkelhetek rajta.

- Nekem most más dolgom van!- mondtam.

- Nincs túl sok idő! Ma éjféltor bezárul a kapu. – mondta.

Nem értettem. Körülnéztem, hátha valami kandi kamerás dolog áll a háttérben, de sehol sem volt senki. Dolgom volt... De nagyon-nagyon vonzott a kapu túloldala. Mély lélegzetet vettem. Éjfélt? De hát még csak délelőtt van.

- Rendben van! – mondtam a kapuőrnek.

Elindultam fel a lépcsőn. A fák gyönyörű zöldek voltak. Olyan volt, mintha egy átjárón mennék keresztül, ami egy másik világba vezet. Felértem a lépcsőn. Rájöttem, hogy hol vagyok. A budai vár fala mellett. Eddig miért nem láttam ilyen szépnek? Ott messze, az talán még mindig Budapest? Lenéztem a lépcsőn. A lépcső alja ugyanolyan unalmas szürke volt. Elindultam a vár fala mentén. Még mindig nem volt elég az, amit eddig láttam! Még akadtak szürke foltok. Nem akartam több szürke foltot, ezért egyetlen lehetőség tűnt valószínűnek: Magasabbra menni! Átkeltem az úton. Egy lélegzetelállító park tárult a szemem elé. Felmentem a lépcsőin, és onnan néztem a budapesti tájat. Ez hihetetlen! - gondoltam. Feljebb mentem a lépcsőn. Itt már emberekkel is találkoztam. Furcsa. Nem úgy tűnt, mintha ők úgy látnák ezt a világot, ahogyan én. Nem gyönyörködtek a tájban. Úgy tettek, mintha ez egy mindennapos része lenne az életüknek. Olyan volt, mintha a kapun át egy szemüveget helyeztek volna a szememre, amin máshogy láthatom Budapestet. Felérkeztem egy magas pontra. Itt már autók is szállingóztak. Vigyáznom kellett, mert hiába láttam gyönyörűnek ezt a részt, az autósok ugyanúgy mentek, ahogy a lenti világban is. Sajnos ez nem változott. Jobbra fordultam. Egy utca tárult a szemem elé. Valami mesés szép volt! Mintha, nem is a mai korban lettem volna, hanem visszautaztam volna az időben. Az utca rendezett, tiszta volt gyönyörű épületekkel a szélén. Nem tudtam tovább várni! Körbejártam minden részét. Csodálatos helyeken sütkeztem a napon, a tájat vizslatva. Az utcán futkároztam örömben. Nem értettem. Előtte sose örültem volna egy szép környezetnek ennyire, most meg mintha a kedvenc könyveim lapjaiból valóság lett volna! Megtorpantam. Egy tér tűnt fel nem messze tőlem, és egy kilátó egy kapuval. Minden képzeletet felülmúlt. Nem bírtam levenni róla a szemem, és úgy „repültem” felé, hogy a lábam elé sem néztem. Az, amit akkor láttam leírhatatlan volt. A mindennapi Budapest! Budapestnek az a része, amin én is minden nap átmegyek, de nem ugyanazzal a szemmel láttam. A Duna kékje gyönyörű volt, a hidak mintha festve lettek volna. És az épületek... tökéletesek! Mintha nem is emberi kéz által készültek volna, hanem isteni teremtményeknek tűntek. Egész nap néztem a tájat. Beesteledett. Megjelentek a város fényei. Kimondhatatlan érzések kavargtak bennem. Az, amit én lent láttam minden nap, számomra egy rendezetlen rohanó Budapest volt. Vagy inkább csak én voltam az?

Ekkor eszembe jutottak a kapuőr szavai: „Van szemed, de nem látsz.” Valóban. Eddig soha nem adtam magamnak lehetőséget... vagy inkább Budapestnek nem adtam lehetőséget, hogy megismerhessem, nem is akartam, nem láttam a szépet. Ez a „szem”, amit a kapunál kaptam, másként mutatja azokat a dolgokat, amiket én minden nap látok. Magamtól kell hozzájutnom ehhez a nézőponthoz!

Megkondult az óra. Mennyi az idő? Fél 12! Micsoda? Rohantam. Le a lépcsőkön, le a kerten, le az utcákon, le a kapuhoz! Éjfélkor értem oda. Az óra már ötöt ütött. A kapuőr már várt.

- Féltem, hogy nem érsz ide időben. Féltem, hogy nem akarsz többé eljönni. – mondta, majd szomorúan hozzátette. – Remélem mindent jól megnéztél, mert több alkalmad nem lesz.

Az óra már nyolcat kondult.

- Hogy érted ezt?- kérdeztem kétségbeesetten.

Az óra tízet kondult

A kapuőr elmosolyodott, majd így szólt: - Mindenki csak egyszer léphet át a kapun.

Az óra tizenegyet kondult.

- De neked már van szemed, amivel látsz!

Az óra tizenkettőt kondult.

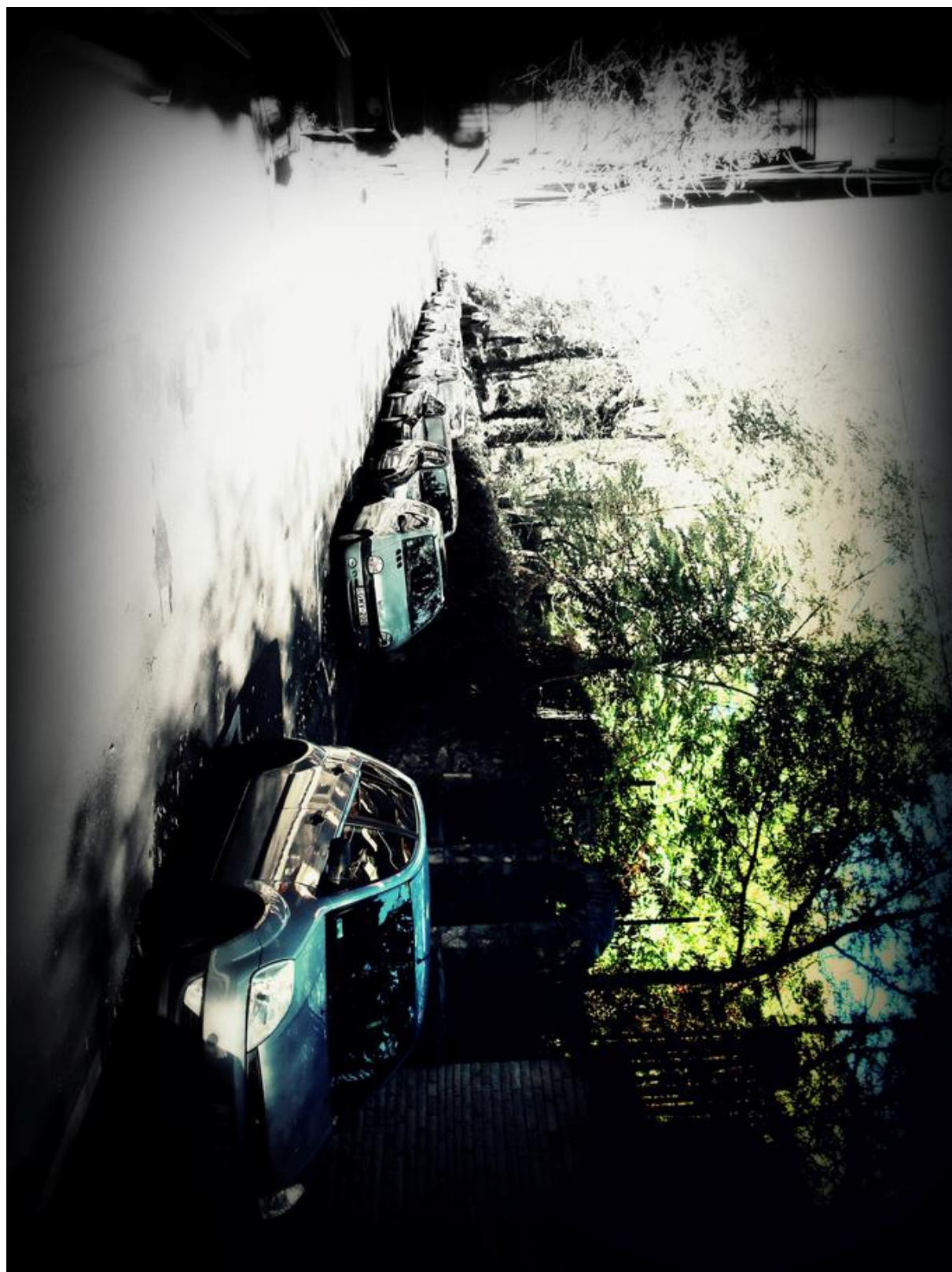
A kapu összezsugorodott és eltűnt.

Sokáig kerestem még a bejáratot, de nem találtam meg többé. Azóta máshogy élem meg a mindennapjaimat. Továbbra is vannak céljaim, de emellett már más dolgok is kitöltik az életem. Rájöttem mennyire szeretek Budapesten élni. Ezért Te is jobban nézz körül, hogy hol laksz! Mert sohasem tudhatod... Egyszer Te is megtalálhatod a kaput, és eljuthatsz Oda, ahol megtalálod a szépséget ...

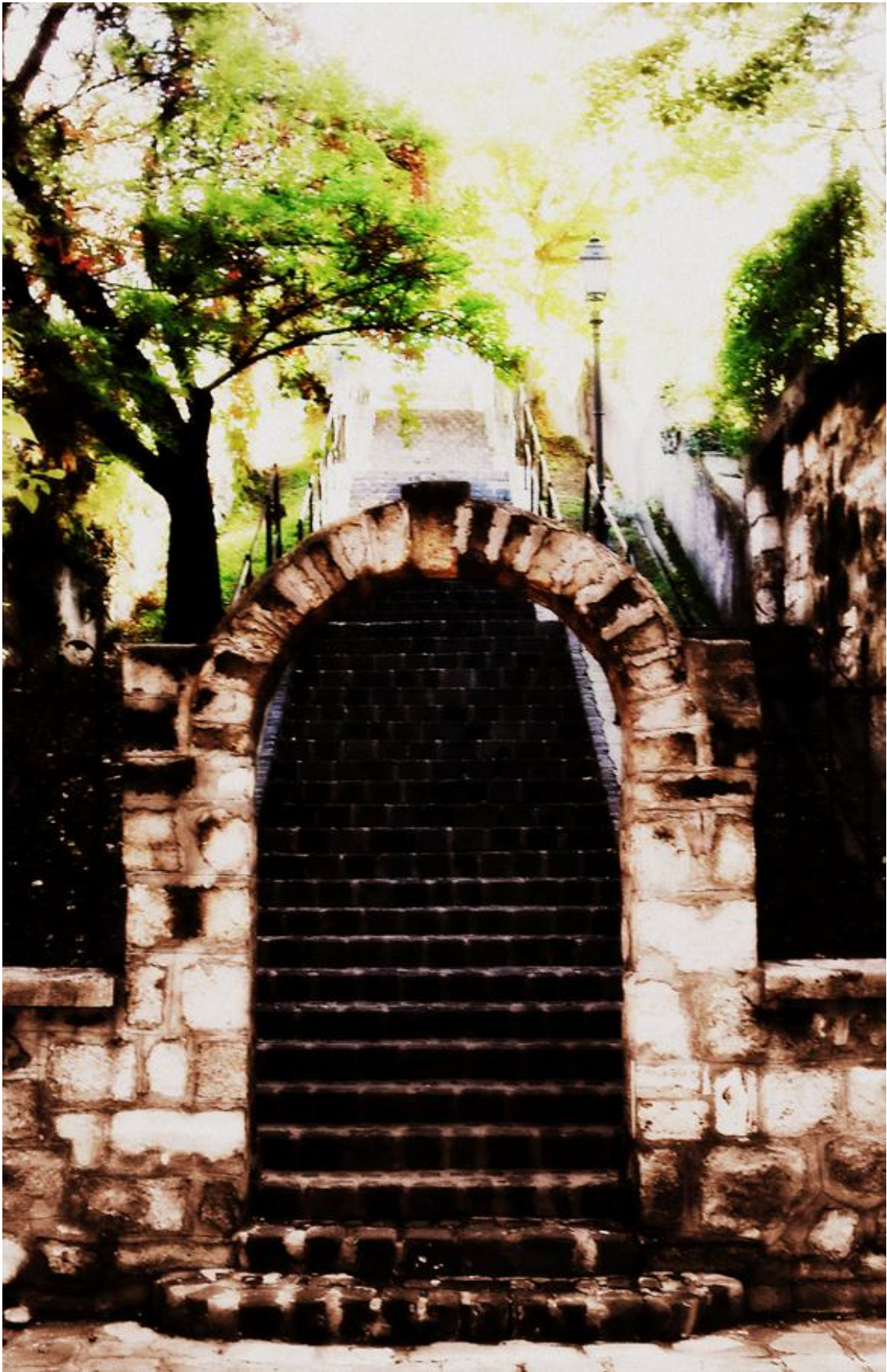
észrevétlenül!

Képlista

- 1. Színes a szürke közt**
Budapest, I. kerület, Váralja utca 2012.10.17
- 2. A kapu**
Budapest, I. kerület Váralja utca 2012.10.17
- 3. Lépcső a szürkétől a színesig**
Budapest, I. kerület 2012.10.17
- 4. Park**
Budapest, Budai vár és környéke 2012.10.17
- 5. Kilátó**
Budapest, Budai vár és környéke 2012.10.17
- 6. A mindennapi Budapest másként**
Budai vár és környéke 2012.10.17

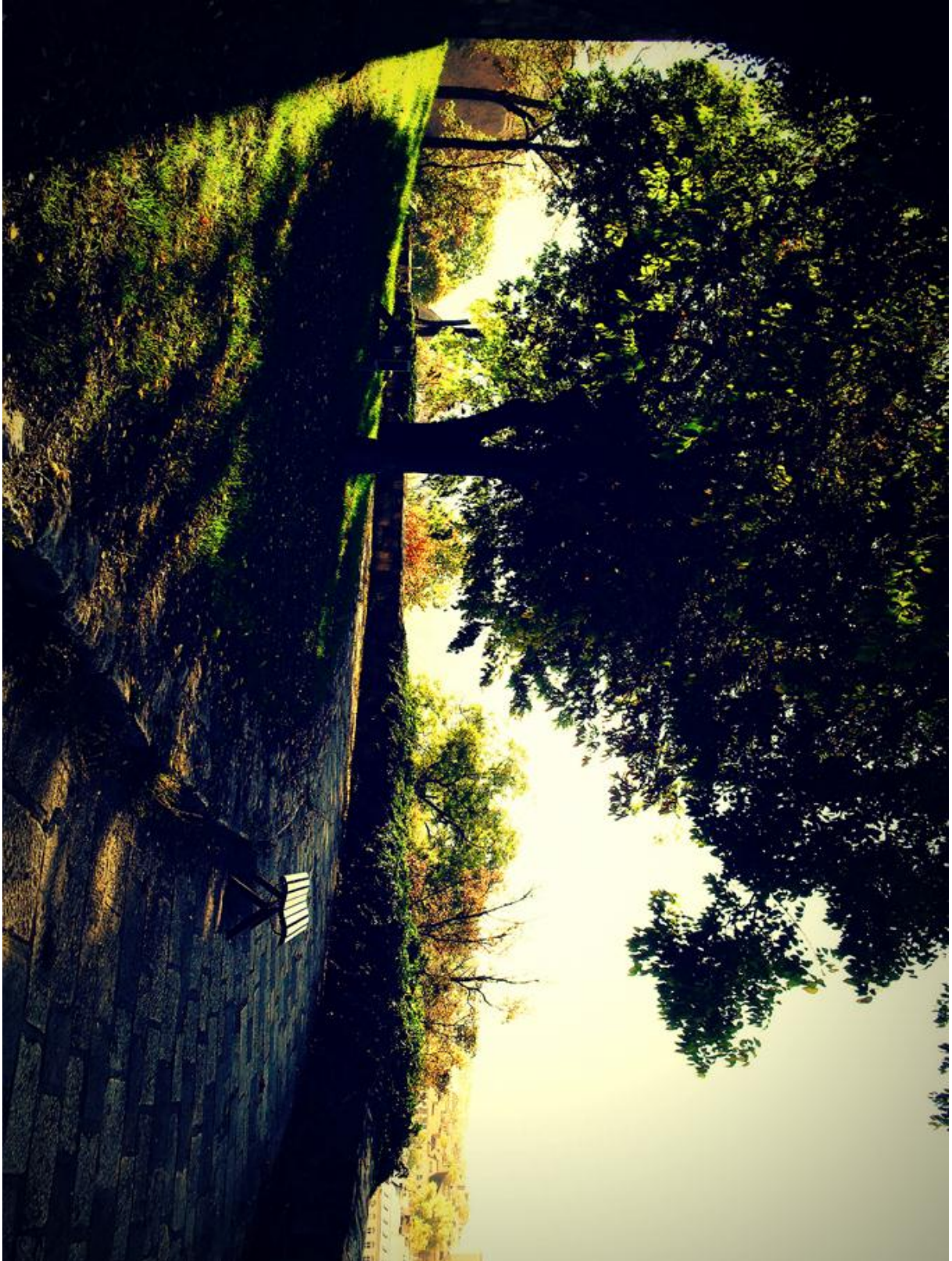

1.

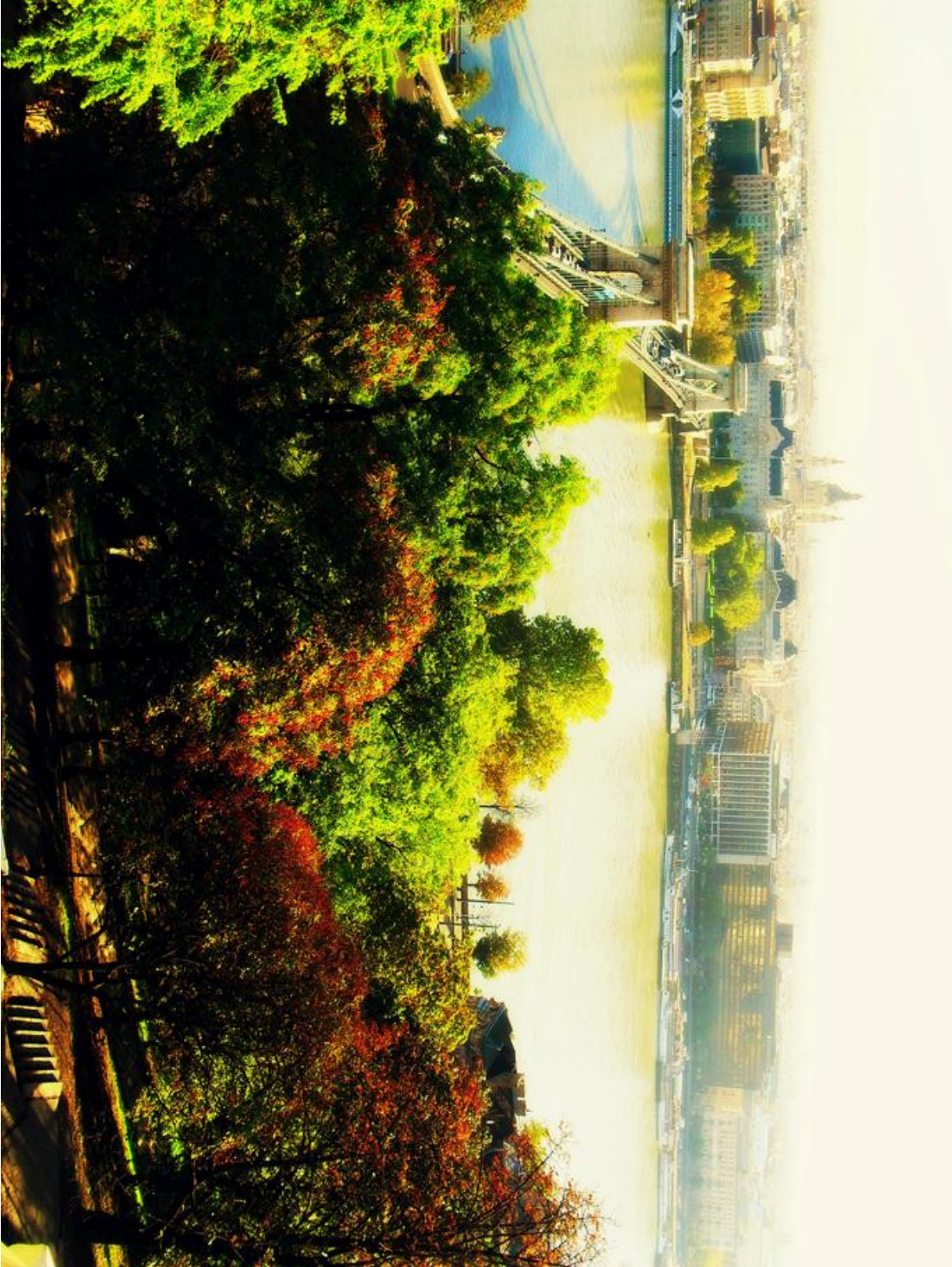
3.

4.

5.

6.